

Tunyogi Lehel

A költő beszélni tanul

I.

„Kezdetben vala a ritmus.”

(Hans von Bülow)

Láttam egy lovat amint a rohanástól
szétrepedt bordái közül kiugrott a szíve
és dobogásából kihallatszott a paták trappolása
a hideg kövezeten.

Pattanó szemeiből kiszökött a vér
s a lüktetést követte a gyilkos
száguldásban.

Tüdejét őrlte dohogva irama,
önnön húsát öklendezte
saját pusztulását szaladva.

Suhanásának vonalait
testének porladékai
jelezték.

Mozgásának minden mozzanata
kitörölhetetlen nyomot hagyott
abban a térben,
melyet így
tökéletesem kitöltött.
Nyerített, mintha összeomlana,
de torkából
ismét
egy ló ugrott elő —
olyan erővel, mint
akit a halál táplál,
hogy ő is, a maga során,
meghalhasson
és
olyan közel, hogy
a tekintetemet súrolta —
míg mögötte
szülője önnön rohanásának
ütközve zúzódott össze,
sistergő cafatokat küldve
az örökösen éhes végtelenbe.

Minden mozdulatom
az ő
mozdulatainak ösvénye
lett,
és
minden mozdulatomra
rányomta patáinak pecsétjét.

s így
minden mozdulatom fájt
és
könnyezett
és
vérzett.

Teljes mozdulatlanságba
próbáltam merevedni,
de ez persze
nem sikerülhetett.

És tovább
fájt minden mozdulatom,
tovább könnyezett
és vérzett — mert
csak így lehetett:
tökéletlen mozdulatlanságoktól
ütődötteen ívelve
a végeérhetetlen pályán,
olyan lendülettel,
mint akit
a halál táplál,
hogy, a magam során,
én is meghalhassak,
mást is
táplálva a halálra.

II.

„...végtelen /zene, zene, őselem.”
(Szilágyi Domokos)

Örökmozgó cimbalmon
pancsol a zöldelés.
Vörösen izzanak hangjai,
míg elfehérednek a hallgatásban.

III.

„...semmi nincs új dolog a nap alatt.”
(Prédikátor, 1,9)

Pillantásaimat kiszívták a színek,
Létezésemet beitta a föld,
Érintéseimet belélegezték a tárgyak,
Határait kitörlődtek.
Mint anyját vesztett gyermek,
kerestem maradásomat.

Beszűrődtem a fákba
s az ágakon keresztül
felbolygattam a leveleket.

Felkapaszkodtam a napsugárra,
Együtt hervadtam a virágokkal.
Zokogtam az esővel,
Suhantam a széllel,
Zuhantam a vízeséssel,

de sehol sem maradhattam.
Kitéptem a szememet
és magam elé tartottam,
hogy jobban megnézhessem,
s a szemem rámvigyorgott.

Elvettem és kitéptem
a másik szememet is.
S ahogy magam elé tartottam,

láttam a másik szememet is
rámvigyorogni.

Elvettem és kitéptem a
harmadik szememet is,
de az is vigyorgott
amint magam elé tartottam,

És a harmadikat is elvettem,

hogy kitéphessem a negyediket,
de az is csak vigyorgott
és elvettetett.

Így az ötödik is,
a hatodik is,
a hetedik is...

És vigyorgott a szem is,
mely látta a vigyorgó szemeket,

hasonlóan a lassan
körém sereglett elvetett
szemek.

Menekülni akartam,
de nem volt helye a menekülésnek,
amint a maradásnak
sem volt helye.

IV.

„...Add föl!”
(Franz Kafka)

A költő
beszélni tanul

míg végül
rájön arra, hogy

a semminél
többet ő sem tud

mondani.